

မဟာဆွ
(ဒုတိယအကြိမ်)

အကျိုး

အခန်း(၁)

ပြည်လမ်း အနောက်ဘက်ရှိ တစ်ခုသော ဝင်းခြံကြီးကား ၈ လက်မ ပတ်လည်ခန့် ကွန်ကရစ် အုတ်တိုင်များ ၊ ကြေးနန်းဆူးခက်များ ၄ တန်း တန်းကာပြီးလျှင် ၇ ပေခန့်ခြားသော အုတ်တိုင် များကြားတွင် လူရင်ခေါင်းခန့်မြင့်သော သစ်ပင်ငယ်လေးများ စိုက်ထား၏။ အဖျားကို မာလီကုလားများ ညှိကိုက်ထားသဖြင့် ကြည့်ရှုတင့်တယ်၏။ မော်တော် ကား တစ်စင်းချောင်ချောင် ကလေး ဝင်နိုင်သော တံခါးမအပေါက်ကြီး နှစ်ပေါက်ကား ပြည်လမ်းဘက် မြောက်ဘက်စွန်း၌ တစ်ပေါက်၊ တောင် ဘက်စွန်း၌ တစ်ပေါက် ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက် လုပ်ထား၏။ တစ်ပေပတ် လည်ခန့် တံခါးတိုင်ဖြစ်သော အုတ်တိုင်တွင် “ဝတ်လုံဦးထွေးမောင်”ဟု အင်္ဂလိပ် မြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် ရေးထိုးထားသော ကြေးဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုရှိ၏။

ပြည်လမ်းဘက်မှ ခြံစည်းရိုးကို ကျော်၍ ကြည့်လျှင် ဆင်ဝင်နှင့် တကွ အတော်ကျယ်ဝန်းသော နှစ်ထပ်တိုက်ဝါကြီး၊ အစေခံတန်းလျား၊ အဝီစိတွင်း စုတ်တင်သိုလှောင် ထားသော ရေတိုင်ကီတို့ ကို မြင်ရမည် ဖြစ်၏။ အချိန်ကား နံနက် ၁၁ နာရီ သာသာဖြစ်ရာ တိမ်တိုက်များ သည် နေမင်းကို ဖော်ထုတ်လိုက် ဖုံးလွှမ်းထားလိုက်ဖြင့် သူတို့ ချင်း ကလိချင်သလို ကလိနေကြ၏။

ထိုအတွင်း ရှားရောင် ဆလွန်းကားကြီးတစ်စင်းသည် ဦးထွေးမောင်

၏ ဝင်းခြံထဲသို့ ဟွန်းသံတစ်ချက်ပေး၍ ဝင်ရောက်လာကာ ဆင်ဝင် အောက်တွင် ထိုး၍ ရပ်လေ၏။ တိုက်အတွင်း ဆင်ဝင်ပေါက်မှ ဖြူဖြူတုတ်တုတ် မျက်မှန်နှင့် အသက် ၄၅ နှစ်ခန့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် အသက် ၅၀ ခန့် အသားလတ်လတ် စပို့ရှပ်စွပ်ကျယ် မရမ်းကြူထရံလုံကွင်းနှင့် ဗိုက်စူရှပ်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက်တို့ ဆီးကြိုကြရာ၊ ကားထဲမှ အသက် ၅၀ ခန့် ပုဝါအုပ်ပေါင်းနှင့် လူကြီးတစ်ယောက် အသက် ၄၆- ၄၇ နှစ်ခန့် အသားလတ်လတ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် အသက် ၂၄ နှစ်ခန့် ရုပ်ရည်သနားကမား လူငယ်တစ်ယောက် ဆင်းလာကြ၏။

“ကဲ...ကဲ...လာကြ အထဲကို”

ဟု လူကြီးက ပြောကာ ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ပြတင်းတဝက်မြတ်သော ဆိုဖာများ ပေါ်တွင် ထိုင်မိကြလျှင် ဧည့်သည် လူကြီးက အိမ်ရှင်နှစ်ဦးအား ကြည့်ကာ...

“မေရီကော . . ဘယ်သွားသလဲ”

“သူ့သူငယ်ချင်းမ တစ်ယောက်နဲ့ ဈေးလိုက်သွားတယ်။ ကိုညွန့်မောင်တို့ အလည်လာလိမ့်မယ်ပြောတော့ သူကတိပေးထားပြီးပြီတဲ့ ။ ဒါပေမယ့် မြန်မြန်ပြန်လာပါမယ်ဆိုပြီး လိုက်သွားတယ်”

အိမ်ရှင် ဦးထွေးမောင်နှင့် ဧည့်သည် ဦးညွန့်မောင်တို့ မှာ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်၍ ဘိလပ်သို့ ဝတ်လုံပညာသင်သွားကြရာ၌ လည်း အတူတူ ၊ ပြန်လာသောအခါလည်း အတူတူ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဦးညွန့်မောင်မှာ အမှုလိုက်သည် မရှိ။ လယ်ဧက ၃၀၀၀ ကျော်မှ ထွက်သော စပါး၊ ဘဏ်တိုးများ ဖြင့် အေးအေးချမ်းချမ်း နေသူဖြစ်ရာ ၊ ဦးထွေးမောင်မှာ ဝတ်လုံအလုပ်နှင့် နာမည်ကြီး၍ ဝင်ငွေကောင်းသော

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

ဦးညွန့်မောင်မှာ ဝတ်လုံပညာ သင်ကြားအောင်မြင်ပြီးနောက် ဘိလပ်မှ ပူပူနွေးနွေးရောက်လာသော သားတစ်ယောက်ရှိ၏။ နှစ်ဖက်မိဘတို့ သည် ဦးညွန့်မောင်၏ သား ဘိလပ်ပြန်ဝတ်လုံပေါက်စ တင်မောင်ညွန့်နှင့် ဦးထွေးမောင်၏ သမီး ကွန့်ဗင့်သီလရှင်ကျောင်းထွက် မေရီတို့ ကို လက်ထပ်ရန် ညှိနှိုင်းထားသူများ ဖြစ်၏။ တင်မောင်ညွန့်မှာ တက္ကသိုလ်နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်ထဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် နေရာတိုင်း မိဘဩဇာ နှာခံမည်မဟုတ်။ မေရီမှာ လည်း ဘုံကျောင်းထွက် ဇတ်ဇတ်ကြဖြစ်သဖြင့် သူထင်ရာလုပ်မည့် ကလေးမ ဖြစ်၏။

ဦးထွေးမောင်သည် သူ၏ သမီး အင်္ဂလိပ်စာကို ပိုမိုတတ်အောင် ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်စိတ်ရုံအောင် ဟု မေရီကို ၇ နှစ်သမီးက ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ပို့လွှတ်သင်ကြားရာ ၁၅ နှစ်သမီးတွင် ဘာသာရေးဘက် ချို့ယွင်းခြင်း၊ မြန်မာစကားကိုကောင်းစွာ မပြောတတ်ခြင်းတို့ကြောင့် နေ့ကျောင်းသူအဖြစ် ကျောင်းတက်စေပြီး မေရီ ၁၉ နှစ်အရွယ် ၁၀ တန်းအောင်တွင် ကျောင်းနှုတ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

လူကြီးများမှာ လူငယ်နှစ်ဦးအား ငယ်စဉ်ကရင်းနှီးခဲ့ခြင်း မရှိ။ မေရီ ၁၅ နှစ်အရွယ် နေ့ကျောင်းသူ ဖြစ်သောအခါ တင်မောင်ညွန့် ဘိလပ်သွားနေခြင်းတို့ ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ ပြင်ပြင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရှိနေရာ သူတို့နှစ်ဦး စိတ်တူကိုယ်တူ ဖြစ်သွားအောင် ခဏခဏ တွေ့ဆုံပေးလိုသော ဆန္ဒရှိသည့် အတိုင်း ရိုးရိုးအလည်လာသည့် သဘောနှင့် ခေါ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။

ညွှန့်ခန်းတိုင်အချို့၏ နံရံများ တွင် ဓာတ်ပုံများ အရုပ်ကားများ ဆွဲထား၏။ တင်မောင်ညွန့်မှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကလည်း ဤ

အခန်းတွင် ရောက်ဖူး၏။ သေသေချာချာ မကြည့်ခဲ့။ ယခုလည်း တမင်
လိုက်လံကြည့်ရှုချင်စိတ်ရှိသော်လည်း မထဝံ့ဘဲ ဣန္ဒြေရရ နှင့် ထိုင်နေ
၏။ လူကြီးလူကောင်းမည်သည် သူများ အိမ်တွင် ဣန္ဒြေရရ ထိုင်နေရမ
ည် ဖြစ်၏။ တောသားအရိုင်းအစိုင်းကဲ့သို့ ကိုယ်မမြင်ဖူးတိုင်း လှည့်လ
ည်ကြည့်ရှု ရန်မသင့်။ မသင်္ကာလျှင် အိမ်ရှင်အလစ်တွင် ချောင်းကြည့်ရ
မည် ဖြစ်၏။

တင်မောင်ညွန့် မျက်စိ ကစားမိသည် ပုံကား နံရံတစ်ခုရှိ ပန်းချီတစ်
ပုံ နှင့် ပန်းချီပုံအောက်ရှိ အခြားပုံတစ်ပုံ ဖြစ်၏။ အကင်းပါးသော
ဦးထွေးမောင်သည် တင်မောင်ညွန့်အား ပြုံးချိုစွာ ကြည့်လိုက်ကာ...

“အဲ့ဒါ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် စိတ်ကူးနဲ့ ဆွဲပြီး လာရောင်းလို့ ငွေ
၂၅ ကျပ်ပေးဝယ်လိုက်တဲ့ ပုံပေါ့ကွဲ့။ အလောင်းဘုရားထံ ဂျွန်ဘောက ခ
စားနေတဲ့ ပုံ၊ ဇာတိမာန်တက်ကြွဖွယ်ပေါ့၊ ထကြည့်စမ်း လာလေ”

ဟု ခေါ်သွားရာ တင်မောင်ညွန့်နေရာမှ ထ၍ သွားလေ၏။ ဦးထွေး
မောင်သည် အလောင်းဘုရား၏ ပုံကို အမွန်းတင်ပြောဆိုနေသော်လည်း
အလောင်းဘုရားပုံအောက်က မေရီ၏ ပုံကို တင်မောင်ညွန့်မကြည့်ဘဲ
နေမည်မဟုတ်ဟု တွေးတောပြီး ဖြစ်၏။

တင်မောင်ညွန့်ကား အလောင်းဘုရား ဓားဝင့်လျက် ပလ္လင်ပေါ်တွင်
ရှိရာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက် ဒူးတုပ် လက်ယှက်ခစားနေပုံကို ကြ
ည့်ရှု၏။

ထိုပုံထက် အောက်ကပုံကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကြည့်ရှု၏။ အောက်က
ပုံတွင် မြန်မာအပတ်အစား အချိတ်လုံကွင်း ပန်းနုရောင်ပိုးရင်ဖုံးအင်္ကျီ
ဘီးဆံပတ်ဆံတုံး စိန်ဘီး စိန်လက်ကောက် စသော လက်ဝတ်လက်စား
အပြည့်အစုံနှင့် ခုံပေါ်တင် ဒူးတုပ်ကာ လက်တစ်ဘက်က ခုံဝိုင်းနှစ်ထပ်

ပေါ်ထောက်ထား၏။ ရောင်စုံ ၂၄လက်မ ခွဲထားသော ပုံဖြစ်သဖြင့် ကျန်းမာသန်စွမ်း၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးအဆက် ပြေပြစ်သော ပုံ ဖြစ်၏။

မျက်ခုံးကလေးမှာ သေးသေးမျှင်မယင်ဖြစ်ရာ တင်မောင်ညွန့်သည် ထိုကဲ့သို့ ပြုပြင်ထားသော မျက်ခုံးမွေးကို မကြိုက်သော်လည်း ကော့တက်နေသော မျက်တောင်အတွင်းက ကြည်လင်သော မျက်လုံး၊ ပြုံး၍ နီထွေးနေသော မေရီ၏ နှုတ်ခမ်းကလေးကိုကား နှစ်ခြိုက်နေ၏။ မေရီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြုံ၍ ကြည့်သောအခါ ချစ်စရာကောင်းသည် ဟု ဆုံးဖြတ်၏။

လူကြီးလူကောင်းမည်သည် မှာ ဘာမဆို ဣန္ဒြေမဲ့စွာ ကြာကြာကြည့်လျှင်မကောင်းဟု မျက်စိကို အနိုင်နိုင်လွှဲလျက် ဆိုဖာများ ရှိရာ စားပွဲဆီသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ တင်မောင်ညွန့် မိခင် ဒေါ်မေမေတင်က . .

“အဲ့ဒါ မေရီပေါ့သားရဲ့ ဘယ်လောက်ချောတဲ့ မိန်းမလဲ။ မျက်နှာက လေးချောတာထက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အလှက ကပြားမလေးက လေးတွေထဲမှာ ကို သူတို့ နှစ်က သူပထမရခဲ့တာပေါ့ကွဲ့။”

“ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တင်မောင်ညွန့်ထက်တောင် နည်းနည်းဖွဲ့လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ အရပ်အမောင်းလဲ တင်မောင်ညွန့်က တစ်လက်မ လောက်ပဲ မြင့်တယ်”

“ဟင် သူ ၅ပေ ၄ လက်မတောင်မြင့်သလား။ ကျွန်တော် ၅ပေ ၅လက်မ ရှိတယ်”

တင်မောင်ညွန့်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ကာယဗလက မိမိထက် သန်မာဖွံ့ဖြိုးသည် ဟု ကြားရသဖြင့် အတော်တွေးရှက်သွား၏။ ကျောင်းသားဘဝက စာကုန်းကြိုးစား၊ လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ

ဒါတို့ ပြည် ဒါတို့ မြေဟု သီချင်းအော်ဟစ်ဆိုခဲ့သော်လည်း ကစားခုန်စား ပြေးပွဲများ တွင် မပါဝင်ခဲ့မိချေ။ မည်သည့် မိဘမဆို သန်မာတောင့်တင်းသော သားသမီးများ နှင့် ဂုဏ်ယူလိုကြ၏။ မေရီမှာ ဂုဏ်ယူနိုင်သော အဆင့်အတန်းရောက်နေ၏။ ရှုနာရှိက်ကုန်းမလေး မဟုတ်။ ပါးသနပ်ခါးဖွေးပြီး ပေါင်သေးကြောင်းနှင့် အစားတွေနှင့် လည်း ကွာချင်တိုင်း ကွာနေသူ ဖြစ်၏။

“သူ မြန်မာစကား ကောင်းကောင်း ပြောတတ်ပါ့မလား ဒေါ်ဒေါ်၊ သူတို့ ကျောင်းထွက်တွေက ဘဲဥမှဲ့သလား၊ လိမ္မော်သီးဖွင့်ပေးပါ။ ငှက်လင်မယား သစ်ပင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသည် တို့ အဲလို ပြောတတ်ကြတာပဲ”

“ဒါတွေ အရင်ကတော့ ပြောတာပေါ့ကွဲ့။ ခုတော့ ပျောက်သွားပါပြီ။ တော်တော် ရေရေလည်လည် ပြောတတ်ပါပြီ။ သူတစ်ခါပြောတဲ့ စကားဝိုင်းရယ်ကြတည်းက စိတ်လဲဆိုး ရှက်လဲရှက်ပြီး အတော်ကြိုးစားသင်လိုက်တာ ဒေါ်ဒေါ်တောင် သူ့ကို စကားနိုင်အောင် မပြောနိုင်ဘူး”

ဦးထွေးမောင်၏ ဇနီး ဒေါ်သင်းကြူသည် ငယ်ငယ်တုန်းက ချောခဲ့သည် ဟု သက်သေခံသော မျက်ခုံးမျက်လုံးချိုကာ သမက်လောင်းအား ပြုံး၍ နားထောင်နေရာမှ ဦးညွန့်မောင်က . .

“မေရီ ရှက်သွားတဲ့ သင်ခန်းစာကလေး ပြန်ပြောပါဦး မသင်းကြူရဲ့”

“ဒီလိုကွဲ့။ မေရီကို ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားဘဝက ထုတ်လာတဲ့ ညနေချိန်မှာ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း နေမကောင်းလို့ ငါးကင်နဲ့ ထမင်းစားမယ်လို့ ပြောထားတာကို ။ မေရီ ငါးတွေ သူတို့ လုပ်မပြီးသေးဘူးလား။ ကြည့်ချေစမ်းဆိုပြီး စိတ်မချတာနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်လိုက်သွားတာကို။ မာမီ ငါးတွေ အကုန်လုံးရေချိုးပြီးပြီ။ မီးလှူထားလိုက်တယ်လို့ ခပ်ကျယ်ကျယ်အပြော

ဝိုင်းရယ်ကြတာပေါ့”

ဒေါ်သင်းကြူ၏ စကားအဆုံးလျှင် အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြပြန်၏။ ထိုအခိုက် ကားဟွန်းသံ တစ်ချက်ကြားပြီးလျှင် မီးခိုးရောင်ဆလွန်းကားကြီးတစ်စင်း ဝင်လာကာ ဆင်ဝင်ရှေ့တွင် ရပ်လေ၏။ ကားပေါ်မှ အသက် ၁၉ နှစ်ခန့် မိုးကြိုးရောင်ဘန်ကောက် လုံကွင်း ခုံမြင့်ကြိုးထိုးရှူးဖိနပ် အပါးဆုံး ပဒုမ္မာအင်္ကျီနှင့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။ သူ၏ နှုတ်ဖျားမှ “မာမီ ရေ” ဟု ခေါ်ကာ တိုက်ပေါ်တက်ပြီးမည်အလုပ် ဒေါ်သင်းကြူက . . “ဟဲ့ မေရီ ဒီကို လာလေ” ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် ဧည့်ခန်းသို့ ခြေလှမ်းကြွကြီးဖြင့် ဝင်လာ၏။

“ဒီမယ် တင်မောင်ညွန့်လေ မေမေတို့ ပြောတဲ့ တင်မောင်ညွန့်”

“အို. . တင်မောင်ညွန့်လား. . .”

ဟု မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားကာ လက်ကလေး လှမ်းလင့်၏။ တင်မောင်ညွန့်လည်း နေရာမှ ထကာ မေရီ၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီးလျှင် ဘိုထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထို့နောက် မေရီသည် သူ့မိခင်အနီးရှိ ဆိုဖာအလွတ်တစ်ခုတွင် ထိုင်လေ၏။

တင်မောင်ညွန့်ကား ခါးသေးရင်ချို တင်ကားကာ လုံးကျစ်ကျစ်စသော ပြေပြစ်သည့် အချိုးအစားကို အထူးနှစ်သက် သဘောကျသွား၏။ သို့ရာတွင် ပါးလှသော ပဒုမ္မာအသားပေါ် အင်္ကျီဇာဘော်လီလယ်ဟိုက် ကျောဘက်တွင် လက်တစ်ဝါးခန့် သာရှိလေရာ ရင်သားတစ်ခြမ်း နီးနီးပေါ်နေ၏။ ထိုကဲ့သို့ အင်္ကျီပါးဝတ်ခြင်းကိုကား အတော်မနှစ်သက်သော်လည်း ဧည့်သည် ပီပီ ငြိမ်နေ၏။

ပုထုဇဉ်သဘာဝ အင်္ကျီပါးဝတ်ခြင်းကို မနှစ်သက်သော်လည်း တောင့်တင်းသော လက်မောင်းအိုး ဖြက်ကျယ်သော ရင်မို့မောက်သော ရင်

သားများကိုကား မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်။ မကြာခဏ တိတ်တိတ်ခိုး ကြည့်မိ၏။

“မေရီ တင်မောင်ညွန့်ကို လူကြီးတဲ့ အခါ အို. . ဆောရီး. . လူလားမြောက်တဲ့ အခါ မတွေ့ဖူးဘူးနော်. . မာမိတို့ ဘာပြုလို့ မိတ်ဆွေ လုပ်မပေးသလဲ။ စောစောက မိတ်ဆွေဖြစ်ရင် အလွန်ကောင်းမှာ ပဲ”

“ဘယ်တွေ့မလဲ။ မေရီကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားက ထွက်လာတော့ တင်မောင်ညွန့်က ဘိလပ်သွားတာကိုး အခုမိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ကြပြီလေ”

“ဦးကြီးနဲ့ ဒက်ဒီအလွန်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်း။ မာမိနဲ့ ကြီးကြီးလဲ အလွန်ချစ်ကြတယ်။ ဦးကြီးရဲ့ သားနဲ့ မေရီဟာ အခုမှ မြင်ဖူးကြတယ်၊ စောစောက မြင်ဖူးရင် ပိုပြီးကောင်းမှာ ပဲ။ တွေ့တာနောက်ကျသွားတယ်”

မေရီသည် သူ့အမိပ္ပာယ်နှင့် သူ ပြောလိုက်ဟန်တူသော်လည်း လူကြီးများမှာ အထူးအထွေ စဉ်းစားမိပုံမရ။ တင်မောင်ညွန့်သာလျှင် အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို တွေးတောနေဟန်တူ၏။ မေရီ၌ ရည်းစားများ ရှိနေသလားဟူသော စိတ်သည် တင်မောင်ညွန့်ရင်ကို လေးစေ၏။ တင်မောင်ညွန့်သည် မေရီအား အင်္ကျီအပါး ဝတ်ခြင်းကိုလည်း တစ်နေ့တွင် ဟောပြောချေချွတ်ရလျှင် ရရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပြီးဖြစ်သဖြင့် မေရီက တွေ့တာနောက်ကျသွားတာပဲ ဟူသော စကားအတွက် ထပ်တလဲလဲ တွေးမိရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေလေတော့လေ၏။

မေရီကား ခဏနေရစ်ဦး တင်မောင်ညွန့်ဟု ဆိုကာ ဧည့်ခန်းမှ ထွက်၍ သွားလေ၏။ ၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာလျှင် အလည်ခန်းဆီမှ အိုင်လာဖ်ယူ ဝစ်စီလ်ဟူသော သီချင်းသံကြားရ၏။ သီချင်းဆိုသံနှင့် မရှေးမနှောင်း သီချင်းသွားအလိုက် လေချွန်သံလည်း ကြားရပြန်၏။ ဧည့်ခန်းရှိလူများမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ပြီးကြည့်ရာမှ ဒေါသင်းကြူက. .

“အဲဒါ မေရီအသံပေါ့။ မွေးကတည်းက ဘာဒုက္ခ အပူတစ်ခုမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ မတောင့်မတ မကြောင့် မကြ ဆိုသလို နေခဲ့ရတာ။ ကျောင်းက တက်လာတဲ့ အင်္ဂလိပ်သီချင်းတွေကို လေချွန်လို့ ချွန်နဲ့ နေတာပဲ”

ထိုအတွင်း မေရီရောက်လာ၏။ ရေညှိရောင် ဂျော့ဂျက်လုံကွင်း။ စောစောက ဝတ်ထားသော ပဒုမ္မာအင်္ကျီနှင့် ပင် ဖြစ်၏။ လုံချည်ပျော့သည် ခါးတင်ပါး ပေါင် အချိုးအစားကို ပိုမိုပေါ်လွင်စေသည် ။ တင်မောင်ညွန့် ကျေနပ်သော အမူအယာနှင့် လှမ်းကြည့်ရာမှ ပြုံးလေ၏။ တင်မောင်ညွန့် ကြည့်ပြီးသောအရာကို ဒေါသင်းကြူက ရိပ်မိသဖြင့် ပြုံးလိုက်ကာ...

“ခါးပတ်မပတ်ရင် စိတ်မချရဘူးကွဲ့၊ ဒါကြောင့် ဧည့်သည် ရှိတဲ့ အခါ အပြင်ထွက်တဲ့ အခါ ခါးပတ် ပတ်ခိုင်းထားရတာ..”

“ဟုတ်တယ်။ ဂါဝန်အမြဲဝတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ မြန်မာလုံကွင်း မြအောင်မဝတ်တတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက် ဂါဝန်က လုံကွင်းပြောင်းပေးစ လူပုံအလယ်မှာ ကွင်းလုံးကျွတ်ကျလို့ ငိုကြီးရှိုက်ကြီးဖြစ်သွားတာတောင် တွေ့ဖူးတယ်”

“အေး ဖြစ်တတ်တာပေါ့ကွယ်။ မေရီလဲ”

စကားမဆုံးခင် မေရီက...

“အိုး မာမီ ရှက်စရာတွေ မပြောပါနဲ့ ။မေရီဖြစ်တုန်းက မာမီတစ်ယောက်တည်း ရှေ့မှာ ကျွတ်ကျတာပါ”

ဟု သူ့ဘာသာ ပိတ်ပင်ပြီး သူ့ဘာသာဖွင့်ပြောသောကြောင့် အားလုံး ရယ်မောကြရာ မေရီမှာ မျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ်သွားကာ...

“အို.. ဒါရယ်စရာလား”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပြော လိုက်လေ၏။

“ကဲ မေရီ လက်ဖက်ရည်ချိန်တောင် တစ်နာရီတောင် လိုသေးတယ်။ ကိုကိုညွန့်ကို ပီယာနိုတီးပြလိုက်ပါဦးလားကွယ်”

ဟု ဧည့်ခန်းထောင့်တစ်နေရာရှိ စန္ဒယားကြီးကို ကြည့်ကာ ဒေါသင်း ကြူက ပြောလေ၏။ မေရီက တင်မောင်ညွန့်ဟု ခေါ်နေသဖြင့် ရင်းနှီးသွားအောင် ကိုကိုညွန့်ဟု နမူနာစကားလုံး သုံးပြသည် ကို မေရီ နားလည်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုအခိုက်အတန့် မျက်နှာပျက်ကာ ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်သွားမိသော်လည်း မိမိမှာ မကြာခဏ စကားမှားတတ်သူဖြစ်သဖြင့် ရယ်စရာဖြစ်၍ သာ ရယ်မောကြသည် ဟု မျက်နှာပြုံးချို့စွာ ထားလိုက်ပြီးနောက် နေရာမှ ထလေ၏။ တင်မောင်ညွန့်အားကြည့်ကာ .

“ကိုကိုညွန့်သီချင်းဆိုတတ်သလား။ မေရီကတော့ အင်္ဂလိပ်သီချင်း တွေ အများကြီးရတယ်။ မြန်မာသီချင်းတော့ မခင်အုန်းခေါ်သင်တာ သီ ချင်းကြီး သုံးပုဒ်ပဲတတ်တယ်။ ကိုကိုညွန့် ဘယ်နှစ်ပုဒ်လောက် ရသလဲ”

“ကိုကိုညွန့်လား တစ်ပုဒ်မှ မရဘူး။ စည်းတောင်မတီးတတ်ဘူး”

“ဟိုသီချင်းလေး မရဘူးလားကွဲ့။ ရှင်စဖိုမ ကျွန်တော်မ ညသေးမပေါက်ပါဘူး”

ဆိုတာဟု ဦးထွေးမောင်သည် ပြုံးရယ်ကာဝင်၍ မေးလိုက်ရာ ဦးညွန့်မောင်နှင့် ဒေါ်မေမေတင်တို့ လည်း ရောနှော၍ ရယ်မောကြလေ၏။ မေရီသည် စန္ဒရားရှိရာသို့ ထသွားပြီးလျှင် အဖုံးဖွင့်လေ၏။ ထို့နောက် အင်္ဂလိပ်ကြားသံတွေပါ စမ်းပြီးလျှင် အိုင်လော့ဖ်တူဝစ်စီလ် ဟူသော သီချင်းအလိုက်ပင် တီးနေပြန်၏။ လူကြီးများ သဘောကား တင်မောင်ညွန့် အား မေရီအနီးသို့ လိုက်သွားစေချင်၏။ သီချင်းတစ်ပုဒ်မျှမရ။ စည်းပင်

မတီးတတ်သော တင်မောင်ညွန့်သည် အငြိမ့်ပွဲကြည့်သလို နေရာမှ မထ ။ မေရီရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်နေလေ၏။

“မေရီ မြန်မာသီချင်းရတယ်ဆို။ မြန်မာသီချင်း တီးပြပါဦး”

ထိုအခါ၌ မေရီသည် မြန်မာသံဖြင့် စန္ဒရားကို စမ်းလေ၏။ ထို့နောက် ဆဒ္ဒအိုင်သာ သီချင်းကြီးအလိုက် တီးပြန်၏။ တင်မောင်ညွန့်ကား အင်္ဂလိပ်သီချင်းထက်ပင် မြန်မာသီချင်းကို ပိုမိုနှစ်သက်သဖြင့် အာရုံစူးစိုက်ကာ နားထောင်နေမိလေ၏။ ဒေါ်သင်းကြူက လေသံဖြင့်. .

“တင်မောင်ညွန့် မေရီအနားသွားပြီး အဲဒီသီချင်းကို ဆိုရင်း အတီးခိုင်းပါကွဲ့။ ရသလောက်တော့ အတော်အဆိုကောင်းတယ်ကွဲ့.”

“ကျွန်တော်က လူစိမ်းပဲဟာ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ခိုင်းမှ ပေါ့”

ဟု ငြင်းဆန်သဖြင့် လူကြီးများ သည် တင်မောင်ညွန့်၏ ရိုးသားပုံကို သဘောကျမိသော်လည်း အားမလို အားမရဖြစ်သွားကြလေ၏။

“မေရီရေ . . ဟော သမီးကိုကိုညွန့်က ဆဒ္ဒအိုင်သာသီချင်းကို ဆိုပြီး တီးရင် နားထောင်ကောင်းမှာ ပဲတဲ့ ။ ဆိုပြလိုက်ပါ သမီးရယ်”

မေရီက ကပြားကျောင်းထွက်ဖြစ်၍ ပရိယာယ်နှင့် ငြင်းဆန်မနေ။ သံနေသံထားနှင့် ဆိုရင်း စန္ဒယားကို တီးပြရာ တင်မောင်ညွန့်မှာ မလှုပ်မယှက် နားထောင်နေ၏။

ထိုသို့မေရီ သီချင်းဆိုကာ အသံသာသာနှင့် တီးမှုတ်နေခိုက် ဒေါ်သင်းကြူသည် တိုက်အလယ်ခန်းသို့ ထွက်လာကာ ဘွိုင်ကုလားအား လက်ဖက်ရည်ပွဲပြင်ရန် စီမံခိုင်းစေနေလေ၏။ လူစ ယောက်ခန့် ထိုင်နိုင်သော ကျောက်စားပွဲများ တွင် ဘွိုင်ကုလားသည် ရှင်းလင်းသုတ်သင်လျက် သကြားခဲထည့်သောခွက်၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက် စသည် တို့

လူခြောက်ယောက်စာ ပြင်ဆင်နေ၏။ ဒေါ်သင်းကြူမှာ ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသော အခါ ဧည့်ခန်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူလေးယောက်အနက် ဦးထွေးမောင်၊ ဦးညွန့်မောင်နှင့် ဒေါ်မေမေတင်တို့ သည် မေရီ၏ ဘေးတွင် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှု နားထောင်နေသော်လည်း တင်မောင်ညွန့်မှာ နေရာမှ မထ ထိုင်မြဲနေသည် ကို တွေ့ရလေ၏။

ဒေါ်သင်းကြူမှာ အထက်တန်းစား ဝတ္ထုများ ဖတ်လေ့ရှိကာ ဝတ္ထုများ ထဲတွင် ရေးကြသလို သမီးက စန္ဒရားတီး၊ သမက်လောင်းက သီချင်းဆိုတတ်ပြီး သီချင်းဆိုကာ ရင်းနှီးစေလို၏။ သို့ရာတွင် ရည်မှန်းထားသော သမက်လောင်းက ဣန္ဒြေအရင့်အမာနှင့် သမီးအနား သို့မကပ်ဘဲ နေသောအခါ အားမလိုအားမရဖြစ်နေ၏။

“တင်မောင်ညွန့် ဘိလပ်တုန်းက ဘိလပ်သူကလေးတွေနဲ့ တွဲ မကဖူးဘူးလား၊ သူတို့ ဆီမှာ တော့ တွဲက သီချင်းဆို ဆိုတာ လူတိုင်းလိုတတ်ကြတာပဲ။ မတတ်တဲ့ လူဟာ လူရာမဝင်ဘူးလို့ မောင်ဦး ဘိလပ်ပြန်တုန်းက ပြောဖူးတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ် ။ သီချင်းမဆိုတတ် တွဲမကတတ်ရင် မိတ်ဆွေနည်းတာပဲ။ ကျွန်တော်တော့ တစ်ခါမှ မကဖူးဘူး။ ပြီးတော့ အပျိုလူပျိုခါးဖက်ပြီး ကကြတယ်ဆိုတာ မကောင်းပါဘူး။ မြန်မာစိတ်နဲ့ တော့ လုံးလုံးကြည့်မရဘူး။ မေရီကော ဒီလို က သလား”

“တစ်ခါတစ်လေ သူ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ပါသွားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သတင်းစာတွေက ရေးကြလွန်းတာနဲ့ ။ ခုတော့ မသွားစေရတော့ပါဘူး ကွယ်”

ထိုအခိုက် ဘွိုင်ကုလား အရိုအသေပြုကာ လက်ဖက်ရည်ပွဲများ ပြင်ဆင်ပြီးကြောင်း ပြောလာသဖြင့် ဒေါ်သင်းကြူက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်.

. ‘ကဲ . .ဆရာတို့ လက်ဖက်ရည် သောက်လိုက်ကြဦးစို့လား’ ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။ မကြာမီ ခြောက်ဦးသား လက်ဖက်ရည်ပိုင်း ထိုင်မိကြရာ ဦးထွေးမောင်နှင့် ဒေါ်သင်းကြူတစ်တွဲ၊ ဦးညွန့်မောင်နှင့် ဒေါ်မေမေတင်တစ်တွဲ၊ တင်မောင်ညွန့်နှင့် မေရီကတစ်တွဲ ထိုင်မိကြလေ၏။ မေရီမှာ ထိုသို့ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်နှင့် လက်ဖက်ရည်တွဲသောက်ရသည်မှာ အထူးအဆန်း မဟုတ်သော်လည်း တင်မောင်ညွန့်မှာ ရှိုးတိုးရုန့်တုန့် ဖြစ်နေ၏။ ၎င်းမှာ မန္တလေး အစိမ်းရောင် သက္ကလပ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားရာ အပေါ်အင်္ကျီမချွတ် ဖားလျားကြီးဖြစ်နေသဖြင့် ဒေါ်သင်းကြူက ‘မင်းအင်္ကျီက ချွတ်ထားပါဦးလားကွဲ့’ဟု ပြောမှ မတ်တပ်ရပ်ကာ အင်္ကျီကျွတ်ရာ သတိထားလျက်ပင် ဘယ်ဘက်ရှိ မေရီ၏ နားထင်ကို လက်ဖျားဖြင့် ခိုက်မိသဖြင့် “အို ဆောရီး” ဆို လိုက်လေ၏။ မေရီသည် မော့ပြုံးကြည့်ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ကိုင်နေ၏။ တင်မောင်ညွန့်ကား အင်္ကျီချိတ်မမြင်။ ကုလားထိုင်နောက်မှီတွင် ဖြန့်တင်ထားမည်အလုပ် ဒေါ်သင်းကြူက ဘျိုင့်ကုလားအားခေါ်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းတွင် ချိတ်ထားရန် အမိန့်ပေး လိုက်လေ၏။

စားပွဲပေါ်တွင် ကား နွားနို့ပူပူ တစ်ခြား၊ လက်ဖက်ရည် ကျကျတစ်ခြား၊ သကြားခဲ တစ်ခြား၊ ထောပတ်အုပ်၊ ယိုဘူး၊ ပေါင်မုန့်မီးကင်ပြီး၊ ဘစ်စကစ်များ ပန်းကန်ပြားအသီးသီးနှင့် ထည့်ထား၏။ အင်္ဂလိပ် ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် ယောက်ျားသည် မိန်းမကို ညှာရ၏။ ဘိလပ်ပြန် လူကြီးနှစ်ယောက်ပင် သားနှင့် သမက်လောင်းအား နမူနာရအောင်ဟု မိမိတို့ ဇနီးများအား လက်ဖက်ရည်ပူပူထည့်၊ သကြားခဲ နှစ်ခဲလောက်ထည့်။ ဇွန်းနှင့် ခလောက်။ နွားနို့ထည့်ပေး။ ပေါင်မုန့်ထောပတ် သုတ်ပေး စသည် ဖြင့် လုပ်ကိုင်နေသော်လည်း တင်မောင်ညွန့်မှာ သူစားဖို့ ရာသာ သူဟာသူ ကုန်းလုပ်နေသဖြင့် မေရီမှာ သူ့ဘာသာပြင်ဆင်

စားသောက်နေရရှာလေ၏။

ဦးမောင်ညွန့်ကား လူပျိုဘဝကပင် ဖြတ်လတ်သွက်လက် အကင်းပါးသူဖြစ်သဖြင့် သားဖြစ်သူ၏ ထုံထိုင်း၊ အနခြင်းကို အားမလို အားမရ ဖြစ်နေ၏။ ကုလားထိုင်ချင်း ပူးကပ်မတတ် ချထားရာတွင် လည်း ခပ်ခွာခွာ ရွှေ့ပစ်သည့် အပြင် အင်္ကျီပါးအားလှည့်ကြည့်ရင်း မနှစ်သက်သော အရာကိုလည်း တွေ့ရသဖြင့် ဖွင့်ပြောရအခက် ငြိမ်နေရအခက် ဖြစ်နေ၏။

စားသောက်ကြရာ၌ မေရီမှာ ပေါင်မုန့် နှစ်ယှက်ကုန်သော်လည်း တင်မောင်ညွန့်မှာ တစ်ယှက်သာ ကုန်၏။ မေရီလက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ခွဲ သောက်ရာ တင်မောင်ညွန့်သည် တစ်ခွက်သာကုန်၏။ မေရီသည် တင်မောင်ညွန့်၏ စားပုံသောက်ပုံကို ကြည့်ရှုကာ...

“ကိုကိုညွန့် သိပ်အစားနည်းတာပဲ။ ဒါကြောင့် လူလဲ ပိန်တာပေါ့။ လူတစ်ယောက်က ဆွဲမွှေရမ်းရင်လဲ ခံနေရမှာပဲ”

“အံ့မာ . . .ဆွဲမွှေရမ်းရင် ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ ပစ်သတ်မှာပေါ့။ ဘာလို့ ခံရမှာလဲ။ ကာယဗလဆိုတာ အသက် ၄၀ ရွယ်တောင်ကျင့်ရင် ရတာပဲ”

“မေရီတော့ အကုန်သဘောကျတယ်။ လူဘိန်းစားလို နေတာ တစ်ခုပဲ ကြည့်လို့ မရတာ”

“ဒီကလဲ မေရီကို အကုန်သဘောကျတာပဲ။ အင်္ကျီပါးဝတ်တာ တစ်ခုပဲ မျက်စိစပါးမွေးစူးတာ”

“အို ဒါ သူခေတ်နဲ့ သူပါ။ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး အထက်တန်းစားတွေ နေကြတာပါ။ အင်္ကျီပါးဝတ်တာ ငရဲကြီးသလား”

“မကြီးပေမယ့်..”

စကားမဆုံးခင်..

“ဟေး.. .ဘွိုင် လာသိမ်းတော့။ လာကြဟေ့။ အပြင်ထွက်မယ်ဟေ့..

”

ဟု ဦးထွေးမောင်က စကားမပြတ် ပြတ်အောင် ပြောလိုက်ကာ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

* * *